

ПАСТИР

ПАРОХИСКИ СВИТОК

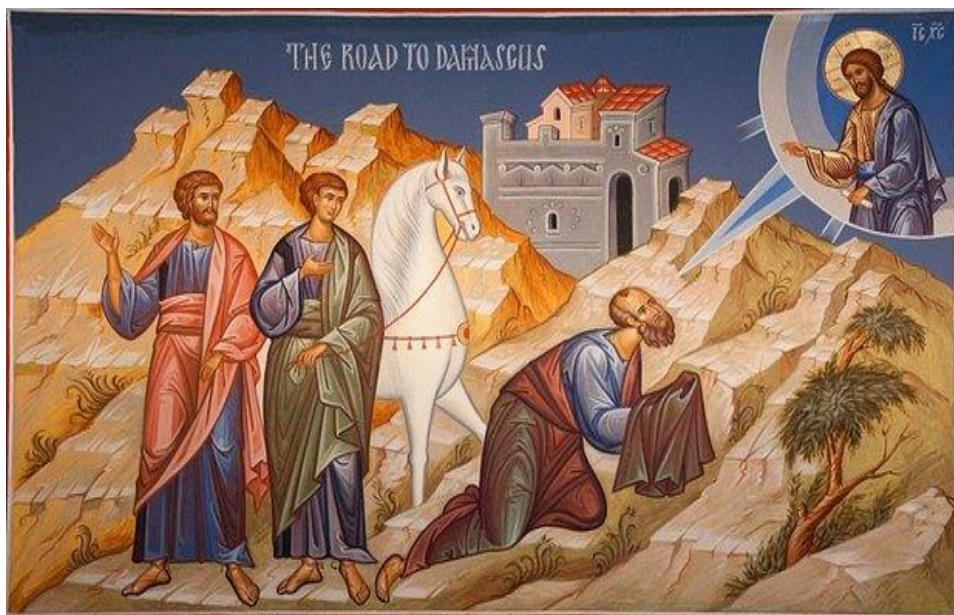
THE SHEPHERD

Parish Newsletter

ISSUE NO.: / Издание Бр.: 04 July / Јули 2017

ОБРАЌАЊЕТО НА СВЕТИ ПАВЛЕ

Ние не сме слободни да ја избереме рамката и формата на нашето покајание – ова со сигурност е едно од најјасните учења на Библијата. Исус *налеа вода во сад* – вели свештениот текст – *и почна да им ги мие нозете на учениците* (Јн 13,5). Господ го избрал садот, средството кое ѝ дало особена контура и димензии на формата на Неговата очистителна вода. Тогаш Он пришол кон секого од учениците, еден по еден, и тие разбрале дека треба да ги стават нозете во тој сад, за Он да може да им ги измие. Со други зборови, Господ Самиот го избира начинот и образецот на нашето очистување; *како* се очистуваме преку Христа не е одлука на нашиот личен избор. „Еве го садот“ – се потврдува дејствието на Господа – „ставете ги нозете овде, токму овој сад и Јас ќе ве измијам и ќе бидете чисти, зашто ако не ве измијам, нема да имате дел во Мене“. Оваа вистина била една од најважните што Савле од Тарс требало да ја научи и Бог особено се погрижил тој добро ја научи. Како што честопати со жалење напомувал за време на неговиот подоцнежен живот, Саул бил гонител на светата Црква (1Кор 15,9; Гал 1,13.23; Филип 3,6; 1Тим 1,13). *А Саул – ни се вели – ѝ пакостеше на Црквата, влегувајќи во секоја куќа, извлекувајќи мажи и жени и затворајќи ги* (Дела 8,3).

Така што, кога Господ го обратил Саул на патот за Дамаск, Он направил јасна поента со обврзувањето на овој гонител да се потчини на Црквата, на која ѝ нанесувал зло. Некои модерни христијани мислат дека можат да дојдат до Бога „само преку Христос, а не преку организирана религија“, но Бог ќе го подложи Павле во таква ситуација, та тој да не си дозволи таква илузија.

Напротив, во обраќањето на Павле Исус најексплицитно Се идентификува Себеси со Црквата: *Савле, Савле, зошто Ме гониш?... Јас сум Исус, Кого Го гониш ти* (9,4.5). На тој начин, Савле никогаш нема да може да каже дека дошол до Бога „само преку Христос, а не преку организирана религија“. Всушност, откако Исус се идентификувал Себеси на Савле, Он не му кажал ниту еден друг збор како понатамошно директно упатство. Кога Савле Го прашал: *Господи, што сакаш да сторам?* – Исус едноставно го упатил да го постави истото прашање на Црквата: *Стани и влез во градот, и ќе ти биде речено што треба да направиш* (9,6). Така да речеме, дури ни на апостолот Павле, во моментот на неговото обраќање, не му било дозволено да се соочи со Исус „еден на еден“ (насамо). Контурата и формата на неговото покајание треба да биде определена од конкретна „организирана религија“. Павле би немал никаков „личносен однос со Исус како Господ и Спасител“, освен преку покорност кон учењето, дисциплината, светотаинското богослужение и корпоративниот живот на Црквата; тој не може да има „личносен однос со Христос“, според негови услови. Одделно од Црквата, спасителното познание на Бога во Христа не било возможно дури ни за свети Павле. Напротив, тој бил ограничен понизно да го потчини своето срце и совест на Божествениот овластен авторитет на тоа исто тело на христијаните, коешто тој дотогаш го прогонунал. Гревовите на Павле не биле оттрг-

нати едноставно со негово „барање Исус да влезе во неговото срце“. Нема нешто во библискиот текст што би претпоставило дека тој направил такво нешто на патот за Дамаск. Напротив, гревовите на Павле биле отргнати со неговото слободно потчинување на црковната светотаинска дисциплина: *Стани и крсти се, и измиј ги гревовите, повикувајќи Го името Господово* (Дела 22, 16), *зашто оној кој поверува и се крсти, ќе биде спасен* (Мк 16,16). Павле бил обврзан да се придржува на истата процедура како и секој друг верник, на советот (рецептот) објавен на најпрвата проповед на Црквата: *Покајте се и секој од вас нека се крсти во името на Исуса Христа, за простување на гревовите* (Дела 2,38).

На Павле му биле простени гревовите на сосема истиот начин, којшто се бара од секој друг – со *присоединувањето* кон един-

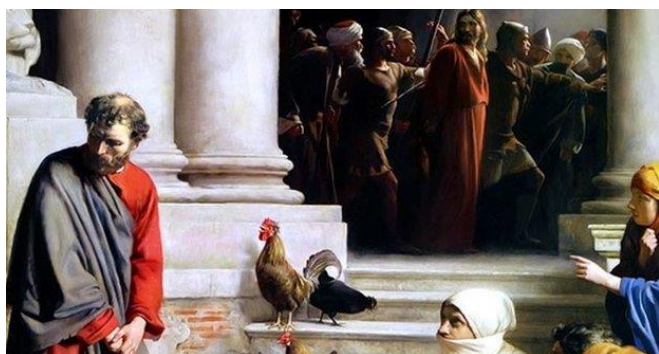
ствената организација во светот што има власт да простува гревови (сп. Јн 20,23).

Со сигурност, токму во опитот на своето обраќање Павле го примил семето на сите негови подоцнежни учења за Црквата, која тој ја идентификува како *столб и тврдина на Вистината* (1Тим 3,15). Павле не знаел за никакво неинституционално Христијанство. Тој не знаел за никаков друг Христос, освен за Христос на Црквата, на онаа востановена и организирана заедница на верни, која толку интимно е идентификувана со Христос, што се нарекува и Негово **Тело** (Ефес 1,22; 4,15-16; 5,23; Кол 1,18. 24).

отец Патрик Хенри Рирдон

<http://mistagogia.mk/>

ПЕТАР ПРИ ОГНИШТЕТО

Грчкиот збор *анѝхракиа* (сп. со англискиот дериват „anthracite“, вид на јаглен) којшто значи *разгорен јаглен*, само двапати се среќава во Новиот завет, и двата случаи во Евангелието според свети Јован.

Првиот случај е во 18,18 и го означува огнот во внатрешниот двор, каде војниците и слугите на првосвештеникот седеле и се топлеле во текот на студената ноќ на Христовото судење пред Синедрионот. Симон Петар исто така дошол на тоа место и застанал до роднината на Малх, слугата на првосвештеникот. Токму покрај огништето Симон трипати се одрекол дека воопшто Го

познава нашиот Господ, одејќи дотаму што одрекувањата ги потврдил со заклетва. Најзабележлив со сигурност е фактот, дека настанот кој е толку засрамувачки за главниот на дванаесетте апостоли, во детали е раскажан во секое од четирите канонски Евангелија, и на тој начин засекогаш е утврден во меморијата на светата Црква. Од оваа историја сите верници од сите векови треба да научат *две лекции*, кои никогаш не смеат да ги забораваат.

Прво, секој може да падне, во секое време. Ако Симон Петар можел да се одрече од Христа, секој од нас може да го стори истото. Секако, Симон не верувал дека е способен за такво нешто. *Дури и сите да се соблазнат* – се фалел тој – *јас не* (Мк 14, 29). Толку бил потполно уверен во тоа, што кога војниците дошле да Го уапсат Исуса во градината, Симон ги нападнал нив со сила. За жал, тој не бил ни првиот, ниту последниот кој ги смешал човечката возбуда со Божествената сила, или кој го смешал напумпувањето со адреналин со продирањето

на благодатта. За кратко време, откако мавнал со мечот кон изненадениот Малх (сп. Јн 18,10), го гледаме Петар како се повлекува засрамен пред укажаниот прст на слугинката. Светиот Дух особено се погрижил христијаните низ историјата никогаш да не забораваат, дека падот останува *реална можност* за секого од нив. Според зборовите на уште еден обратен грешник, *затоа оној што мисли дека стои, нека гледа да не падне* (1Кор 10,12).

Второ, христијаните исто така треба да се поучат од оваа сторија дека, сè додека се живи, **покајанието и возвратот кон прошката се секогаш живи опции**. Во врска со ова, покајанието на Симон Петар е во контраст со очајот на Јуда. Така што, евангелските стории ни кажуваат дека, сè до нашиот последен здив, никогаш не е доцна да се обратиме кон Бога како одговор на повикот на Неговата благодат. Најверојатно Евангелието според Лука ни дава најтрогавителен опис на ова (пре)обраќање: *И Господ се сврте и го погледна Петра... И Петар излезе надвор и плачеше горко* (22, 61-62). Овој настан е претворен во молитва во една древна латинска песна, композирана да се пее при пеењето на петлите, во самиот час на одрекувањето: *Jesu, labantes respice / et nos videndo corrige / Si respicis labes cadunt / et fletu culpa solvitur* (Исусе, погледни кон оние што паѓаат и исправи нè со погледот. Нашиот грев отпаѓа од Твојот поглед и вината се раствора во плачот).

Второто огниште во Евангелието според Јован е она во неговата последна сцена, огнот запален од Самиот Господ, врз кој подготвил појадок за Неговите потиштенни апостоли (21,9). По појадокот, при овој оган, Исус кон истиот Симон Петар ќе го постави трикратното прашање: *Ме љубиш ли?* Секако, апостолот разбрал зошто прашањето било поставено трипати, зашто тоа е бројот на неговите одрекувања. Од овој момент очистениот Петар, не верувајќи си

повеќе себеси, се потпира целосно на Господовото познавање на неговото срце (21, 17). Но, има уште нешто во оваа приказна. Трикратното исповедање на Симон Петар е проследено со референца на неговото идно мачеништво, кое веќе се случило кога овој текст бил запишан во првиот век. Најверојатно, авторот на Јн. 21 очигледно ја претпоставил запознатоста на неговите читатели со мачеништвото на Петар. Сторијата за распнувањето на апостолот на Ватиканскиот рид во Рим, во средината на 60-тите, било толку распространето меѓу црквите, што Јован можел само да спомне за раширувањето на рацете на Петар, *за да покаже со каква смрт ќе Го прослави Бога* (21,18-19). Поентата нема потреба од понатамошно објаснување. Раните христијани биле толку добро запознати со околностите на Петровото мачеништво во Рим, така што при крајот на векот Климент Римски (До Коринџаните 5,4), пишувајќи од Рим, и Игнатиј Антиохиски (До Римјаните 4), пишувајќи до Рим, немале потреба да ги објаснуваат деталите и околностите. Дека овој пасус кај Јован (*ќе ги рашириш рацете... за да покаже со каква смрт ќе Го прослави Бога*) навистина укажува на Петровото распнување во Рим, било сосема очигледно за Тертулијан, кој пишувал во Африка нешто по 200 година. Цитирајќи го овој Јованов стих, тој напишал:

„Тогаш Петар беше *опашан од други*, кога беше врзан за крстот“ (Scorpiace 15,3).

отец Патрик Хенри Рурдон
<http://mistagogia.mk/petar-pri-ognishteto/>

РЕКОА:

Оној што вистински се кае, тој станува изложен на потсмебот на неразумните. Но, тоа му е знак дека неговото покајание Му е угодно на Бога.

Св. Марко Подвижник

HOLY APOSTLES PETER AND PAUL

What is it that defines the ministry of the Apostles?

The two Gospels show us. The first Gospel I want to speak about shortly and briefly, because I think the matinal Gospel is much more powerful for our needs. Today many people were thinking many things about Jesus, but Peter knew Who He was. He said, "Thou art the Christ, the Son of the living God."

The life of the Apostles is built upon the bedrock of their confession of faith.

To believe that Jesus is the Christ entails following His commandments because belief is not just a static thing; it is not just saying that we believe in a fact. It is dedicating ourselves. If we believe that Jesus is God, then we should obey Him. And the ministry of the Apostles was grounded in this fact. Even while others were saying all kinds of things, He might be Elias, Jeremiah, a prophet, John the Baptist; Peter knew. And so the Lord said this famous part of the Scriptures where He says, Thou art Simon, "Thou art Peter, and upon this rock I will build My church." *The rock is the confession of Christ.*

Now, in our day and age, especially in the West, the idea of confession of Christ is just BELIEF. No, it is *LIVING according to the commandments* because Jesus is God, and because He is reliable, and He showed us the way, and it is the only way to life. So that is the first aspect of the Apostles -- and it should be of us and of all the saints, and of course it was - the confession of Christ, to believe that Jesus is God, correctly, in every way - that means according to the Creed, according to the Seven Ecumenical Councils, according to the universal witness of the Church - Who Jesus is. That's why it is so important to know Who He is. That's why it is so important that in our services; over and over and over again, we speak dogmatically of the nature of God and of the two natures of Christ, and of what His resurrection entails and how He was a man and how He was God. All these things are over and over again in our services. That's the reason. *Because without knowing Christ, we will know nothing.*

What is the application of this knowledge? It is what happened in the first Gospel, that is, the

Gospel for matins last night^[2], happens to also be a resurrectional Gospel, one of the eleven of the cycle^[3] and one of my favorites. It's truly breathtaking in its scope. The Lord has appeared on the shore; the Apostles have seen Him. Peter is so excited to see Him, he throws his fisher's cloak on him and he swims to shore and to the Lord. And then the Apostles follow, dragging the net full of fishes, one hundred fifty and three, and yet the net was not broken.

We could speak about that for a long time. This is very meaningful. The Apostles were prepared for their ministry by the three years. Remember that before, three years ago, they, when they caught the fish, their nets broke. But after seasoning with the Lord, after learning of His ways and taking His yoke upon them, they were ready so they could truly be fishers of men. And those 153 fish, they include us. That's all of humanity. Because regarding the Apostles: "Their sound hath gone forth into all the earth, and their words unto the ends of the world."^[4] So we are part of those fish.

Then Peter is on the shore with the Apostles, and they have eaten. And then the Lord says to Simon, “Simon, son of Jonas, lovest thou Me more than these?” He asks him, Do you love Me *with a love that is above all things*? Do you love Me *as God loves and as we should love God*? The word that He uses for “love” leaves no room for anything else. It is the love of God and a love for God^[5]. Now, in Greek there are three words for love.^[6] Simon, only a few days before, remember, had rejected the Lord.^[7] He had denied Him three times. So he felt still shaky in his faith. He felt guilty. How would you feel? We’d feel guilty, right? We’d feel a sense of unworthiness. So he says to the Lord, unsure of himself, he says, “I love You,” but he used a different word^[8] - “I love you deeply, sincerely, as a friend, as a brother.” And that is not how we should love God. But the Lord said, afterwards, “Feed My sheep.” And then He said the same question again identically, and identically Peter answered it again, and the Lord said, “Feed My lambs.” Now, the third time the Lord wants to teach Simon something and us too. He said, Simon, son of Jonas, do you love Me *as a brother*? Do you love me *as a friend*? Do you have great affection towards Me? He didn’t say, Do you love Me *as you would love God*. He used the same word for love that Simon had used the previous two times. The Gospel says Peter was grieved because He said unto him the third time, Do you love me *as a friend, as a brother, but not as God*? And Simon said, “Lord, Thou knowest all things, Thou knowest that I love Thee.” Now, it is interesting to me also that at this point, Simon still uses the same word: I love you as a brother. But we know from his life that he loved Him as one would love God because we see the fruit of his life, the struggles that he went through. He was crucified for our Lord. We can see it in his epistles which have a striking clarity about the love of God and a peacefulness about them that can only be from someone who loves God with a whole heart. But at that moment Simon was still being prepared by the Lord. In time, he would show that he truly loved the Lord as one should love God. What does this little vignette teach us? It teaches us that *the apostles were called to love the Lord with all their heart, all their soul, all their mind; just as we are*. They weren’t really called any differently than we are. The extent of their ministry is different, but the base of their ministry, the reason for their ministry, is the same as us, because they are responsible for the same commandments as we are. And they know the same God we know. But they loved the Lord with such power that it obliterated everything

else. And look at what they went through. The Apostle Paul gives a recounting of some of the things that happened to him. He was beaten with 40 stripes save one, five times. He was beaten with rods three times, shipwrecked three times. A day and a night he was in the water. There were many other things - hunger and thirst and nakedness and wondering what would happen the next day, and fear and all the other gamut of human emotions that happen when we have very difficult trials that we go through^[9]. It was the same for the Apostle Paul, for the Apostle Peter, for John, James, all the rest of them. This is what we are called to do - to love God such that we will feed the sheep. The Lord talks a lot about love for Himself, but He mostly talks about how we should love our neighbor. If you read the Gospels, they are mostly about how we should relate to other human beings. Why would this be? Now, Saint John makes it very clear. If we say we love God Whom we have not seen, and we don’t love our brother whom we have seen, we are liars, and the truth of God is not within us^[10]. So, if we are Christians, we will love the brethren, and the brethren are *everyone*. Remember the parable about who is my neighbor?^[11] *Everybody* is your neighbor. The mean ones, the kind ones, the honest ones, the thieves, the cruel, those who are good to you, those who are evil towards you, those who speak badly of you, those who praise you, those who would give you back something of what you have done for them, those who would spit in your face and take more beside. All of those are the sheep. There are many things, especially in our society; we seem to be a society that’s created weaknesses, created passions. People have passions for television or smoking or video games; there’s a hundred and fifty other things that we can become addicted to that many of our brethren from the earlier age were not tempted by, because they had no access to these things. And there are still things you can be addicted to, for sure, but we have so many things in our society that it’s very hard for us to pray, for us to be attentive. And, yes, we should pray and be attentive. But here is the most important thing that you should do. I’ve told you many times.

If you cannot stop sinning, at least be kind.

Love your brethren – that is the most important thing. It’s more important to love your brethren - and that’s everybody - rather than it is to pray or to fast. If we love the brethren, then we are showing love for God. Now, we must pray and fast, of course. But if we only pray and fast and do not

love the brethren, we will not be saved. It will not happen.

Let us emulate the apostles, brothers and sisters. Let us first confess Christ. It doesn't mean just saying I believe in Jesus Christ - it means *living according to Who He is and what He taught*. And let us, above all things, love Him so that we would, above all things, consider it our life's mission to feed the lambs and feed the sheep.

May God grant us this blessed ministry. Amen.

Priest Seraphim Holland

http://www.orthodox.net/sermons/feasts-of-the-saints-06-29_2008-07-12+holy-apostles-peter-and-paul.html

Baptisms Marriages & Burials

We congratulate & welcome the Newly Bptised Members of our Macedonian Orthodox Church who has been baptised within "Saint Nikola" Church in Preston:

- On June 4th 2017 -Antonio Dimitrijevski;
- On June 4th 2017 -Medeline Gesovski;
- On June 10th 2017 -Kole Cecov;
- On June 11th 2017 - Alessandra Ados;
- On June 25th 2017 - Chloe Andonovski

We congratulate & pray that God's Blessings be upon the Newly Married Couple who has been married within "Saint Nikola" Church in Preston:

- On June 18th 2017 - Ilo & Melissa Serovski

ERN JENSEN
FUNERALS
Experts in Macedonian funeral traditions since 1928

Зборувајте на Македонски јазик со
НАШИОТ КОНСУЛТАНТ
ДАРКО ПЕРОВСКИ

North: 6 Bruce Street, Preston
(near the Preston Market)
9480 1477
West: 2 Arthur Street, St Albans
9364 3466

We also remember & pray for the repose of the souls of our beloved who departed this life whose funeral service has been done within "Saint Nikola" Church in Preston:

- On June 1st 2017 -Mitra Rajkovska;
- On June 2nd 2017 -Menka Stepanovska

ПОТСЕТНИК

Нека им биде познато на сите наши парохијани, дека храмот на “Свети Никола” е отворен секој ден од 09.00 саатот наутро, до 01.00 попладне, и по потреба. Богослужбите во неделите и празниците започнуваат во 8.00 наутро. Вечерните богослужби започнуваат во 17.00 навечер, освен ако не е поинаку дадено во распоредот на богослуженијата. Во врска со редот на богослужбите, ве молиме да го следите распоредот кој се дава месечно. За сите други потреби, духовни совети и разговори, како и за закажување на свети Тајни и молитвословија, јавете се на парохиските свештеници на подолу дадените телефони, или електронска пошта:

Парохиски свештеници

Протоереј Трајко Мојсов

Ph.:+ (03) Home 8390 0607;

Моб.: 0430 060 515

E-mail:

father.mojsov@gmail.com

Протоереј Миле Талески

Ph.: + (03) Home: 9467 5225;

Mob.: 0412 349 738

E-mail:

mtal1923@bigpond.net.au

Office: (03) 9471 7177

А П Е Л

Со вашите прилози и даренија помогнете ја црквата. Помогнете да се довршат потребните работи во храмот.

Најтопло им благодариме на сите кои и до сега помогнаа и Му се молиме на Бога за нивно здравје и спасение; за Божји благослов, и секое добро.

РАСПОРЕД НА БОГОСЛУЖЕНИЈАТА ЗА МЕСЕЦ ЈУЛИ 2016

На 01-ви, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 02-ри, недела, света Литургија во 8.30;

На 03-ти, понеделник, свети Наум Охридски, света Литургија во 9.00;

На 7-ми, петок, Раѓање на свети Јован Крстител - ИВАНДЕН, света Литургија во 9.00;

На 08-ми, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 09-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На 12-ти, среда, свети Петар и Павле - ПЕТРОВДЕН, света Литургија во 9.00;

На 13-ти, четврток, ПАВЛОВДЕН, св. Литургија во 9.00;

На 14-ти, петок, свети Козма и Дамјан, света Литургија во 9.00;

На 15-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 16-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На 22-ри, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 23-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На 29-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 30-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На знаење:

Со благослов на Надлежниот Архиепископ, Управата на МПЦО “Свети Никола”, свикува Вонредно Црковно-општинско Изборно Собрание на 08-ми јули 2017 година, сабота, со почеток во 14.00 часот попладне. Собранието се свикува со цел да се изврши избор на Управата и избор на нови Поверители (Trustees) на Црквната Општина, како и, да донесе соодветни и полезни одлуки за иднината на црквата.